

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ FROM HELL

Част 1 от „Разкази за родината“

Превод от руски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

FROM HELL^[0]

— Михаил Семьонович! Събудете се! Там такова... — Асистентът на професор Готлиб го раздруса за рамото.

Готлиб изпъшка и се обърна на другата страна. Нищо „такова“ не можеше да има в тази бездарна и безсмислена експедиция. Нищо освен някоя кръвожадна зла муха, способна навярно да изяде за десет минути цяла крава. Нищо освен комари с размерите на охранен помиар, нищо освен пот и водка. Както и прах, мръсотия и камънаци.

Припътувало му се на стари години.

— Разкарай се — предложи Готлиб на асистента си.

— Михаил Семьонович! — не се отказваше онзи. — Михаил Семьонович! Сондата пропадна! И намерихме нещо!

Професорът отвори очи. През брезента на палатката проникваха първите лъчи на изгряващото слънце. До възглавницата се въргалаше блистер аналгин и многостенна чаша. Наблизо лежеше дебелата тетрадка, в която записваше теоретичните си изчисления. Когато експедицията завършеше, той спокойно можеше да нареже на ситно карираните листове, да ги залее със слънчогледово олио и да ги подпали. Напразно похабено време. Защото ако Готлиб се осмелеше да представи теориите си в Академията на науките, научните му опоненти щяха да му наврат тази тетрадка по техния си начин. Ректално.

— Михаил Семьонович! — отчаяно провлачи асистентът. — Хората работиха цяла нощ... Тръгнаха да ви будят чак в последния момент, когато разбраха, че са намерили...

— Какво са намерили? — най-послед се разсъни професорът.

— Не знаем!

Готлиб бързо се надигна, зиморничаво обгърна окосмените си рамене и въздъхна.

— Добре. Ти се връщай там... Аз сега. Ще се приготвя...

Нима бяха намерили онова, заради което бяха поели на тази идиотска експедиция? Експедицията, заради която се беше скарал с жена си. Заради която се бяха изострили хроничният му простатит и остеохондрозата... А уж през последните двайсет години се бяха научили да водят мирно съвместно съществуване! Експедицията, заради която след спокойната кабинетна работа Готлиб отново се беше решил да излезе на терен.

За какво му трябваше всичко това?

За това, защото преуспелият и признат доктор на геолого-минералогичните науки професор Михаил Семьонович Готлиб, съветски и руски учен, изобщо не беше доволен от положението си. Той беше влязъл в науката, за да стане велик. За да направи открития, които да преобърнат света. А беше успял да си спечели в най-добрия случай само ред и половина в енциклопедията. И ако не дай си боже опнеше петалата, онези безсмъртни магарета от Академията на науките щяха да дойдат да потъпчат върху гроба му, а после щяха да направят всичко възможно дори този ред и половина да не бъде включен във второто издание! Врагове...

— Господи, какво става там?! — извика някакво момиче на улицата.

Жени.

Готлиб си намъкна панталоните, сложи си очилата — същите като на Кисинджър, нахлузи си мрежата против комари и напъха непослушните си крака в гумените ботуши. Притрябвала му е тая полева романтика! Поради някаква причина, когато с възрастта стане невъзможно да си извърташ главата настрани, изчезва и желанието да я въртиш. А какъв прекрасен и уютен кабинет си има! Там е топло и няма кърлежи, и няма зли мухи, и клозетът е на десет крачки по коридора, и за да си кипне чай, не се налага да праща никого за вода от реката...

В същото време точно в този кабинет той беше направил най-важното откритие: предположението, че разлом на земната кора ще се появи на ново място. Ако се окажеше прав, само след три-четири милиона години територията на днешна Русия щеше да се окаже разцепена между два нови континента! А това вече е държавен въпрос.

Но разбира се, за такава бунтовна мисъл първосвещениците от Академията веднага щяха да го разпънат. Стига да не успееше да представи доказателства... Проби от скалната маса... Свидетелство за процесите, които протичат още в момента — засега на голяма дълбочина...

На следващия ден след юбилея си — отпразнува седемдесет и пет — той все пак се реши. Прецизно изчисли къде трябва да се намира търсеното място, договори се с един стар приятел, който от геолог изследовател се беше издигнал до директор на минно предприятие; издейства си субсидия, скара се с жена си, натъпка половината си куфар с лекарства, три денонощия се въргала в спалния вагон, после още три се друса с газка по черните пътища и ето че вече половин година виси в сибирските пуцинаци.

И всичко е напразно.

— Професоре! За бога, погледнете го!

Какво, да не са изкопали останки от мамут? Или някакъв трилобит?

Готлиб отметна покривалото на палатката, потътри се покрай охраната зад оградата — малко ли са зверовете в тайгата — и се спря до входа на шахтата. Наоколо се тълпяха работници и геолози, пазачът стоеше, вдигнал двуцевката пред гърдите си. Хората шушукаха уплашено, сочеха с пръсти...

Какво толкова имаше там?! Готлиб си проправи път в кръга.

В средата му лежеше и потреперваше с огромните си кожени криле противна твар. От смачканата ѝ плоска глава беше изтекла локва черна кръв. Погледът на зелените очи с тесни хоризонтални зеници беше неподвижен. Но клепачите все още се повдигаха и спускаха от време на време, а ребрата се раздвижваха в редки тежки въздишки.

— Никита го застреля — съобщи асистентът на Готлиб и кимна към пазача алкохолик.

— Отначало си помислих — катеричка — изхълца Никита и незнайно защо си обърса ръката в мръсната моряшка фланелка. — Тоест това помислих, катеричка.

Професорът се приближи до тварта и я побутна с гумения накрайник на бастуна си.

— Откъде се е взело? — попита той.

— От шахтата — отвърна някой от работниците.

— Интересно как е попаднало в шахтата? — обърна се към гласа Готлиб.

— То там... си беше — отвърна шепнешком работникът. — Ние го освободихме.

— Изключено — отрязва го професорът. — На дълбочина от три километра? Това е антинаучно!

Внезапно звярът потрепери и повдигна глава. Хоризонталните като на коза зеници, които изобщо не подхождаха на отвратителната муцуна, се прицелиха в Готлиб. Пастта, обсипана с остри зъби като челюст на акула, се разтвори...

И твартата се разкикоти.

Чудовищен, невъзможен звук: смес от кикот и басово, твърде ниско за човешкото гърло овче блеене.

След като спря да се смее, тя отметна главата си назад и издъхна. А след още няколко минути, когато слънцето окончателно се издигна над планината, трупът изведнъж запуши и изчезна под преките слънчеви лъчи.

— Антинаучно — повтори Готлиб, като гледаше тъмната локвичка през запотените си очила.

* * *

„Русия ще помогне на Иран да построи ядрен реактор“ — плъзна по екрана лентата с новините. Говорителят мърдаше устни, но при тези телевизори звук не беше предвиден.

Един дявол знае какво става, поклати глава професорът. За какво ни е това? Заради някой и друг милиард? Нима не разбират, че може да се стовари върху целия Близък изток? Всъщност благодаря. Поне за малко се разсея... Защото сега, в тези минути на принудително бездействие — докато го извикат за полета — на Михаил Семьонович изобщо не му беше лесно да гони налегналите го в самотата тревожни мисли.

Готлиб излетя от проклетото иркутско летище с известен страх. След откриването на странното създание над експедицията сякаш надвисна някакво страшно проклетие. Пазачът се пропи и се удави, след поредната смяна работниците в шахтата избягаха в тайгата и

изчезнаха без вест, един от геолозите неочаквано беше поразен от сомнамбулизъм и в съня си се опита да се промъкне с брадва в професорската палатка.

Можеше да се съобрази и по-рано, че мястото не е добро.

Например когато се изясни, че точно там, където Готлиб се канеше да сондира, се намира стара шахта. Невъзможно беше да се разбере кой и кога е копал там. Най-рано по времето на Ермак^[1]. В шахтата намериха кости — вече съвсем изгнили, но определено човешки.

Бригадирът на работниците, който беше от местните, се навъси, натресе се на Готлиб за поверителен разговор и съобщи, че не ги съветва да сондират там, а ако Готлиб настоява, то хората му ще се съгласят само ако им плащат двойна надница. Професорът свали на седемдесет процента. Компромисната цена все пак успя да накара бригадира да надвие суеверията си. Но може би трябваше да го послушат...

После — тази история с крилатата твар, която така и не получи никакво разумно обяснение.

А след това...

След това сондата увисна над бездна.

Огромна, безкрайна пустота. Нещо като пещера — ако не се смята, че на такава дълбочина не може да има никакви пещери. И само това откритие беше достатъчно, за да гарантира на професора някакво безсмъртие.

Само че как да го докажеш сега? След като бригадирът се спусна в шахтата с кутия динамит и взриви самия себе си на километрова дълбочина?

Вече на никого нищо не можеш да докажеш.

Камо ли да се говори за истинското откритие, смайващо откритие, направено скоро след намирането на бездната.

Професорът — атеист със съветска закалка и космополит по неволя — стисна в ръката си иконката. Не, по-добре дори да не намеква за това.

— Иркутск — Москва, приземяване! — закрещя перхидролената кифла в старомодна униформа.

Готлиб тайничко притисна иконката към устните си.

Неудобно щеше да се получи, ако колегите го хванеха да целува икона. Макар да говорят, че и Айнщайн е вярвал — и какво? Пък дори и да го хванат! В такава ситуация не пречи да се застраховаш преди полет...

А в Москва какво? Къде ще се изтърси с доказателствената си база? Какво струват показанията на геолози, половината от които летят към дома в усмирители ризи? И всичко, което Готлиб има в арсенала си, са електронни файлове със записани звуци: спуснаха в бездната ехолоти и микрофон. Сега, ако файловете не се размагнитят и не се изтрият по обратния път, той има записи със страховити вопли, които ужасно приличат на човешки, и резове на неизвестни чудовища.

Твърде малко, за да преобърне цялата наука с главата надолу.

Недостатъчно, за да обоснове направеното от Готлиб откритие.

А той всъщност беше открил Преизподнята!

* * *

— Дядо, на телефона! — обади се Алиса.

— Благодаря, зайче мое, идвам!

Михаил Семьонович с нежелание се откъсна от стария си компютър. Помисли, разпечата една страница, сложи я върху останалите и постави отгоре кристал селенит. Вече се беше натрупала доста внушителна купчинка. Кръстоносният му поход срещу Академията на науките. Нека да горят дъртаците на кладите на Инквизицията! Защото сега непременно ще се появи нужда от Инквизиция... Нищо, просто ще променят малко профила на една действаща организация, която е натрупала доста голям опит в лова на вещици.

Не се налагаше да ходи далече — от едната стая, затрупана с образци от минерали и с окачени по стените карти (както и двойна румънска спалня от ПДЧ с орехов фурнир), в другата, нещо като гостна (защото там се намираше телевизорът и беше постлан азербайджански килим, а иначе — пак минерали и карти).

— Готлиб — каза Готлиб.

— Михаил Семьонович — зашумоля в слушалката вял глас. — Препоръчваме ви веднага да прекратите работата си.

— Какво, по дяволите?! — възмути се професорът. — Кой се обажда?

— Обаждаме се от болница „Алексеев“^[2] — прошумоля заплашително събеседникът му. — При нас се провежда рехабилитация на един от колегите ви...

— Няма да успеете да ме уплашите! — изкрещя Готлиб. — Чувате ли ме?! Няма да ме уплашите!

В слушалката тихо се засмяха.

Алиса, която под съпровода на телевизора строеше за куклите си къща от томове на „Голяма съветска енциклопедия“, изданието от 35-а година, уплашено погледна дядо си с огромните си сини очи.

— Москва категорично се обявява против въвеждането на санкции срещу КНДР — запълни тишината телевизорът. — Народът на Северна Корея има пълното право да развива мирна атомна енергетика. Пхенян нееднократно е доказвал своята подкрепа за мирния процес и е надежден и предсказуем партньор, се казва в изявление на руското МВнР.

Какви са пък тия работи сега, помисли си с досада Готлиб. И тия там продължават... Но най-важното са нашите! Нашите къде се врат... За какво им е това?

— Михаил Семьонович — обади се отново гласът. — Ако възнамерявате да ходите някъде с вашите документи, веднага ще ви изпратим линейка.

— Няма да ме уплашите! — каза Готлиб.

— Ще ви уплашим — увери го гласът. И връзката прекъсна.

— Дядо — допря се до коляното му Алиса. — Добре ли си?

— Не знам... Не съвсем.

Готлиб не намираше сили даже да стане от креслото до телевизора.

— Животът на пенсионерката Нина Николаевна — камерата се разходи из просторен тристаен апартамент — е уреден. Но през този месец пенсията ѝ ще бъде увеличена със седем цяло и три процента и всичко ще стане още по-добре. — Пред обектива се появи румена и спретната старица, която с удоволствие си пийваше чай в приятна, уютна кухня.

— Дядо — рече Алиса със сериозен тон. — Имам въпрос към теб. Защо на телевизора всичко е едно такова ярко? И защо на всички

винаги им е хубаво? Нима това е възможно?

— Тази година средствата, които се отпускат за наука, се увеличават със седемнайсет процента — обеща кутията в този момент. — Нашият кореспондент Иван Петров надникна в научния център в Корольов и се запозна с най-новите технологии! Тук използват Гагариновата центрофуга за лечение на болести на гръбначния стълб...

— Това, Алиска — отвърна разсеяно Готлиб, — е, защото телевизорът е прозорец към един друг свят. Към вълшебния Огледален свят. Там всичко изглежда страшно много като при нас, само че е различно. Там всички хора са щастливи и всичко им се получава както трябва. И парите стигат на всички.

— Антинаучно — смръщи нослето си Алиса.

— Няма друго обяснение — въздъхна професорът.

— Дядо — рече момичето след кратък размисъл, — а може ли по някакъв начин да се попадне в този твой Огледален свят? Поне за малко?

— Трябва добре да се учиш — излъга Готлиб. — Хайде, зайче, ще отида да поработя още...

— Междувременно в Русия бе открито най-голямото в света газово находище — каза говорителят. — По предварителни оценки запасите от природен газ в находището Сахалин-4 са повече от 1,5 трилиона кубични метра. Компанията „Газпром“ заяви, че...

Ето на, помисли си мрачно Готлиб. Не биваше да се захваща с тектоника. Трябваше от геоложки проучвания да отиде там, при газовиците. И сега нямаше да живее бедно в проклетия двустаен апартамент в Чертаново, а щеше да се шири в баровска къща на „Рубльовка“ и нямаше да му звънят от „Кащенко“, а от администрацията на президента — да го награждават с ордени за заслуги пред Родината.

Все пак и сред геолозите има щастливи хора.

Само че на Михаил Семьонович вече му беше късно да чука на тези врати. Животът му бе преминал, всички избори бяха направени още преди десетилетия. Оставаше му само да се бори, да отстоява своето. Да доказва. Макар и да няма доказателства.

А Алиса поседя известно време със своите кукли и се примъкна към телевизора — да погледне какво има от другата му страна.

Току-виж там се окаже вратичка?

* * *

„В резултат на уникален и безпрецедентен експеримент по дълбочинно сондиране, проведен от нашата научна група, беше установено, че при проникването в земната кора на дълбочина повече от три хиляди метра въпреки всички съществуващи прогнози и общоприетото мнение не бяха открити нито горен, нито среден, нито долен слой, изграден от метаморфни или магмени скали. На посочената дълбочина се разкриват огромни кухни, населени с доста своеобразна фауна. Имаме всички основания да смятаме, че нашата група успя да намери мястото, известно в митологията на различни народи като ад“.

Хубавичко начало, а?

А след това — сто и трийсет страници отчет за хода на експедицията, няколко фотографии с лошо качество, акустични записи и минерални проби.

Готлиб огледа още веднъж работата си, прибра внимателно всичко в протритата чанта и погледна през прозореца. Точно до входа стоеше съвременна линейка — вносна, чистичка, боядисана в бежов цвят с оранжеви ленти отстрани. Такива не ги изпращат за обикновените смъртни. С такива сигурно доставят в рая праведниците...

Или обратното. За него ли е?!

Професорът започна трескаво да съобразява. Разбута сънената Алиса — за щастие, жена му беше отишла за хляб, нямаше да успее да му попречи, облече внучката си, сложи на гърба ѝ ученическата раница (скоро щеше да започне предучилищна подготовка), в раницата — доклада и снимките. Минералите разпредели по джобовете на палтото си, уви лицето си с шал и заедно със съненото момиче се затътри надолу по стълбите. Може пък да решат, че води детето в градината? Прости ми, Алиска.

Излезе на дневна светлина и веднага тръгна към спирката.

Линейката запали двигателя си, примигна с фаровете и тихо се понесе след него.

В последния момент скочиха в потеглящата маршрутка. Линейката запълзя след тях през задръстванията. Предното ѝ стъкло

беше матово, светлонепроницаемо.

Добраха се до метрото, мушнаха се в тълпата, смесиха се с човешката кайма в месомелачката при ескалатора, промъкнаха се някак на станцията и седнаха в първия потеглящ влак. Готлиб се огледа изтормозено на всички страни. Лицата на пътниците изглеждаха съвсем обикновено, като затворени с цип: всеки вътре в себе си.

Така, засега всичко е наред. Като че ли бяха успели да избягат. Сега само да можеше да стигне до Академията, да се появи в уреченото време, да се справи с опонентите си, а нататък — да става каквото ще. Само да му позволят да се изкаже... А после — водете ме, където искате. Ако щете — в „Кащенко“, ако щете — в „Сербски“^[3].

Изведнъж в джоба записука мобилният. Жената!

Върнала се е от магазина, вкъщи няма никого, бележка не е оставил... И все пак по-добре ще е в „Сербски“ — там жена му няма да успее да се добере до него. Защото заради Алиса ще му изпие кръвчицата. И между другото, с пълно право.

Само че как така телефонът му има обхват в метрото, че и на тази забравена от бога линия? Явно жена му много иска да се свърже с него.

Определено е жена му, защото този номер никой друг не го знае.

Готлиб измъкна мобилния си телефон от вътрешния джоб на палтото.

Номерът беше непознат.

— Наташа? — изкрещя в телефона професорът, като се опита да го заслони с длан заради тракането на колелата.

— Михаил Семьонович — отвърна непознат човек със сочен баритон, който надвика какофонията във вагона, — безпокоим ви от компанията „Газпром“.

— Какво? — Очите на професора се изцъклиха чак до челото.

— От „Газпром“ — потвърди непознатият. — Искаме да ви предложим работа.

— На мен?! Защо на мен?

— Слушали сме много за вашия уникален опит в дълбочинното сондиране и смятаме, че бихте могли да станете незаменим консултант — с охота обясни звънящият. — Интересува ли ви нашето предложение?

— Аз... — Готлиб прехвърли мобилния от едното си, затоплено от излъчването на слушалката ухо, на другото. — Интересува ме, да. Разбира се, че ме интересува!

— Михаил Семьонович, а не можете ли да дойдете в офиса ни? — с подмилкване попита гласът. — В момента се провежда съвещание и обсъждаме точно вашата кандидатура. Наравно с останалите. Но ако успеете да пристигнете тук до, да речем, половин-един час, няма дори да разглеждаме останалите кандидати за длъжността...

— Извинете ме, но сега изобщо не мога! — развика се Готлиб. — Имам много важно изказване.

— Михаил Семьонович — в гласа се промъкнаха строги нотки. — Много ни се иска да поговорим с вас преди вашето изказване. Не помня дали ви споменах за заплатата на консултанта? Тя е петнайсет хиляди условни единици месечно, но за специалист от вашата класа...

— Няма да мога! — твърдо отсече Готлиб. — Първо изказването, после при вас! Иначе не става.

— Така си мислите вие — отвърна непознатият.

— Изобщо откъде имате този номер? — внезапно се усети професорът.

— От вашата съпруга, Михаил Семьонович — усмихна се човекът. — Тя всъщност ви праща поздрав.

Готлиб почувства как вътрешностите му се вледеняват. Защо, по дяволите, има толкова добър обхват под земята, ни в клин, ни в ръкав се запита той.

— Та това е изконната ни сфера на интереси и влияние — продължи някак не на място гласът, сякаш отговаряйки на незададения въпрос. — Така че не се изненадвайте от нищо, Михаил Семьонович. Доскоро.

Натиск ли му оказват? В съветски времена така ги притискаха!

Не, твърдо реши Готлиб. Първо планираният доклад, после всичко останало. Спасението на жената, противопоставянето на съблазните, битката с психиатрите — всичко след това. Служенето на музите не търпи суета^[4].

* * *

Той се наплиска с хладка вода в одимения от академиците клозет, хвана внучката си за ръката и тръгна на бой.

Залата се оказа наполовина празна.

— Там долу са окачили обявление, че всичко се отменя! — разпери ръце професор Синицин, един от малкото Готлибови съюзници в това змийско гнездо.

— Няма да им излезе късметът — намръщи се Готлиб. — Наглеждай момичето, Пьотр Иванович.

Михаил Семьонович застана зад катедрата, смело огледа многоглавата академическа хидра, вирна упорито глава и започна.

— Скъпи колеги! Темата на доклада, която заявих за днес, претърпя определени изменения. Днешното ми изказване ще се окаже малко по-революционно от планираното. Както може би знаят някои от вас, неотдавна проведох експедиция в Иркутска област на мястото, където предположих, че се намира разломът, който може да се окаже линията на бъдещото разделяне на тектоничните плочи.

Аудиторията зашепна.

— Само че с моите сътрудници, много от които платиха със здравия си разум, а някои дори с живота си, направихме изумително откритие. В резултат на уникален и безпрецедентен експеримент по дълбочинно сондиране, проведен от нашата научна група, беше установено, че при проникването в земната кора на дълбочина повече от три хиляди метра...

Гърлото му пресъхна. Залата мълчеше като омагьосана.

— Уважаеми колеги... Другари... Ние намерихме Преизподнята! Скрит зад дебелия стъкла на кисинджърските си очила, Готлиб замижа. Едно, две, три...

— Позор! — изрева някой. Май че беше Акопян.

— Отказваме да участваме в това!

Така, това е Шмешкевич.

— Провокация!

Лазуткин.

— Моля ви да изслушате доклада до края! — пое си дъх Готлиб.

— Да се лиши от научно звание!

— Лъженаука!

— Да се изключи!

— Мракобесие!

Викове на академиците бяха като буците кал, които хвърчаха към предното стъкло на експедиционната газка изпод колелата на движещия се отпред камион. Готлиб свали очилата си (виждаше по-зле с тях, сякаш наистина ги бяха наплюли), избърса ги с носната си кърпичка, отново си ги сложи и се зарови в доклада си.

— Какви доказателства имате? — подхвърли бързо от първия ред Синицин.

Благодаря, старче.

— Групата събра обширна доказателствена база, но по време на спешната евакуация от мястото на работа почти всичко беше изгубено.

— А вашата шахта до ада? — подкачиха го от публиката.

— За нещастие, шахтата беше взривена и почти изцяло се срути... Но аз съм готов да покажа мястото, където проведохме сондирането, и при необходимост да оглавя нова експедиция, организирана от Академията на науките...

— Клоун!

Това определено е Томашевски.

Готлиб млъкна и вдигна очи. В аудиторията бяха останали трима.

— Чухте ли, че Уго Чавес се кани да обяви война на Колумбия — шепнеше приятелят му Синицин на дремещия академик Сидоров, когото в бързината бяха забравили да евакуират от залата заедно с инвалидната му количка. — А после, казват, на цялата Латинска Америка. Ще въведе боливарски ред. А ние му продаваме десет контейнеровоза с автомати, вертолети и без малко подводница. Умът ми не го побира, за какво им е това на нашите? Нима заради пари?

Клетият Сидоров само клатеше глава. Нищо друго не можеше да движи.

Фиаско...

Стоп. А къде е Алиса?

Готлиб хвърли чантата си на катедрата, слезе долу и грубо разтърси Синицин.

— Къде ми е внучката? Къде е моята Алиса?

— Ами, татко ѝ дойде за нея — отвърна Синицин с блажената усмивка на претърпял лоботомия. — Каза, че ще отидат да ѝ купи сладолед, докато дядо ѝ си хаби думите и доводите.

— Татко ѝ е в Австралия! Изкуфял дъртак такъв!

Той изтича запъхтян в коридора. По него се отдалечаваха два силуета — дребничкият, слабичък на Алиса и друг — мрачен, масивен, като изсечен от базалт.

* * *

Настигна ги чак на улицата.

Момичето го настаняваха в черна лимузина, дълга и строга като живота на партиен функционер.

— Спрете! Почакайте! — развика се Готлиб.

Базалтовата фигура послушно застина, което позволи на професора да скъси дистанцията.

— А ние и не смятахме да ходим никъде без вас, Михаил Семьонович — каза непознатият човек с познат глас. — Ще тръгваме ли?

Той целият беше един такъв европейски: контешки костюм, изключително съразмерна вратовръзка, добродушно лице. Не, по-скоро лице без каквито и да е емоции. И гладко, без бръчки.

— Аз никъде... — започна Готлиб.

— Не ви ли повярваха колегите? — съчувствено попита човекът. — Разсмяха се?

— Все ми е едно дали ще ми повярват, или не! — излъга професорът. — За мен е важна истината, а не признанието!

— А ето, че аз ви вярвам — каза спокойно човекът. — Работя в „Газпром“. Аз ви звънях днес.

От вътрешността на колата се разнесе весел и абсолютно неуместен кучешки лай. От пасажерската седалка надникна изключително симпатичен черен пудел и близна ръката на Алиса с червеното си езиче.

— А и на теб такова кученце ще ти подарим — усмихна се базалтовият.

— Дядо! Хайде да се повозим с тях! — изписка с буйна радост момичето.

Петдесеткилограмовата врата меко изщрака и лимузината плавно потегли от мястото си, сякаш се понесе над земята.

— Вие, Михаил Семьонович, за всичко сте прав — говореше човекът. — И несъмнено вие щяхте да сте направили великото откритие, ако нямаше една пречка. Откритието отдавна е направено, и то не от вас.

— За какво говорите? — възмути се Готлиб. — Разправяте врили-некипели! Та нали тогава щеше непременно да започне някакъв кръстоносен поход, Армагедон със съвременни оръжия, с ядрени заряди щяха да ги... Ето, и в нашата страна не знаят къде да го дият тоя мирен атом!

— Вие, Михаил Семьонович, наистина сте някакъв екстремист — укори човекът професора. — Та ние живеем в двайсет и първи век. Във века на глобализацията, на свободната търговия! А вие за кръстоносни походи ми говорите. Варварство някакво...

— Какво?!

— Ами как. Не чухте ли по новините за Сахалин-4? Трилион и половина кубика нови запаси... Ето, партньорите се стараят. Обезпечават изпълнението на договора.

— Какъв договор? — Готлиб си свали очилата.

— Договор за директна доставка на природен газ за „Газпром“ от Преизподнята. Е, по документи там, разбира се, тяхното юридическо лице се нарича по друг начин, но партньорът — базалтовият човек погали пудела, — партньорът е точно този.

— Защо газ? Аз си мислех, че хората умират за метал^[5] — опита да се пошегува професорът.

— Е, и там вървят в крак с времето. Когато трябваше злато — доставяха злато. Ако е нужен нефт — могат и нефт. Ето, сега е на мода екологично чистото гориво — дават газ. Недрата... Нали, ако копаяш по-надълбоко, те са безкрайни. Важното е да се договорим.

В колата не миришеше на сира. Миришеше на скъп френски парфюм и съвсем слабо на хаванска пура. Но това сигурно идваше от шофьора.

— И как се договорихте? Душата си ли продадохте? — осмели се да попита Готлиб след продължителна пауза.

— Михаил Семьонович! — поклати глава човекът. — Каква ти душа? Та „Газпром“ е държавна компания. Правителството просто пое някои задължения. Основно от международен характер. Е, и някои вътрешнополитически.

— Господи, как сам не съобразих... Та нали, като се замислиш, няма и да намериш друго обяснение за нашата история... А какви точно задължения? — полюбопитства Готлиб.

— Пречи ли, че казах „господи“?

— Вие пък. В нашата страна има свобода на вероизповеданията — успокой го човекът. — А що се отнася до въпроса ви... Има няколко международни проекта, които ние осъществяваме от името на нашите партньори, така да се каже — той отново погали пудела. — Сътрудничество с Иран, със Северна Корея, с някои арабски държави... В сферата на енергетиката, понякога по въпросите на безопасността...

— Но това е... Та те са... — излая Готлиб. — Та те готвят...

— Мислете за хубавите неща — усмихна се човекът. Колата спря пред красива извънградска къща, сгушена сред плодни дървета. На пътеката, която водеше към външния вход, се тълпяха телевизионни оператори, стиснали в готовност камерите си. Там стоеше и се терзаеше напудрената от стилистите съпруга на професора.

— Къде се намираме? Кои са тези хора? — разтревожено се надигна професорът.

— Село Барвиха. Това е бъдещият ви дом. А репортерите чакат вас, защото току-що ви връчиха Държавната премия.

— За какви заслуги? — изненада се Готлиб. — Та нали, ако съм разбрал всичко правилно, за моето откритие вече не бива да се говори?

— Не бива. В нашата страна ежедневно се правят открития, за които не бива да се говори, така че няма нищо страшно. А вие можете да избирате — той разтвори папката — между три научни открития, които току-що бяха разсекретени. Изберете си едно, ще станете негов автор. Между другото, вчера видяхте ли в новините за Гагариновата центрофуга? Тъкмо ѝ свалиха грифа за секретност — и ето! А утре и вас ще ви покажат по телевизията.

— Ура! — зарадва се Алиса. — Ще попаднем в Огледалния свят!

— „Газпром“ ще отдели субсидия и за финансирането на новите ви геоложки изследвания, разбира се. — Човекът хвана дръжката на вратата.

Журналистите се хвърлиха към колата като комари, врѣхлетели излязъл да се облекчи геолог.

— Кажете — промълви Готлиб, — а „Газпром“ финансира ли изследвания в областта на астрономията?

— Не, с това не се занимаваме — учтиво се засмя човекът. — В небето няма какво да се лови.

— Много добре — удовлетворено кимна Михаил Семьонович и отвори вратата.

Хвана внучката си за ръката и решително я поведе след себе си през кръга от репортери — по-далече от имението, а по пътя подбра и жена си.

— А Огледалният свят? — изхлипа Алиса. — А кученцето?

— Ще купим котка — измърмори професорът.

— Професор Готлиб! — проправи си път до него кореспондентът на Първи канал. — Разкажете ни за бъдещите си планове! Ние, естествено, разбираме, че вече сте на седемдесет и шест, но все пак?

— Отказвам се от геологията. Възнамерявам да се заема с астрономия — съобщи Готлиб. — Струва ми се, че в небесата тепърва ще се правят нови открития. Ще ми подскажете ли къде наблизо има станция на метрото?

---

[0] От ада (англ.). — Бел.прев. ↑

[1] Ермак Тимофеевич Альонин — руски казашки атаман, който оглавява първия голям военен поход в Сибир. По-късно той се превръща в легендарна фигура в руския фолклор, като често е описван като завоевател на Сибир. — Бел.прев. ↑

[2] Известна московска психиатрична клиника. — Бел.прев. ↑

[3] Федерален медицински изследователски център по психиатрия и наркология „В. П. Сербски“. — Бел.прев. ↑

[4] Цитат от стихотворението на Пушкин „19 октомври 1827“. — Бел.прев. ↑

[5] Цитат от арията на Мефистофел от операта на Гуно „Фауст“. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.